

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 1 października 1881.

112.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświecenia, tudzież Ministra skarbu z dnia 21 sierpnia 1881,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 51) o dodatkach do funduszu religijnego na dziesięciolecie 1881—1890.

§. 1.

Dodatek do funduszu religijnego wymierza właściwa Władza krajowa administracyjna na podstawie aktu wymiarowego, dotyczącego się wzięcia na przepis równoważnika należitości na czwarte dziesięciolecie, który Zarząd skarbu przedstawiać jej będzie w każdym z osobna przypadku.

Jeżeli przed upływem dziesięciolecia w skutek odwołania się strony lub z innej przyczyny równoważnik należitości wzięty na przepis, ulegnie zmianie, w takim razie Władza skarbową przesyłać ma niezwłocznie tyczące się tego orzeczenie Władzy administracyjnej krajowej, która podług niego sprostuje dodatek do funduszu religijnego.

Oznaczenia wartości, które Zarząd skarbu przyjmie stanowczo za podstawę do wymiaru równoważnika należitości nie można już wzruszać, gdy będzie wzięte za podstawę do wymierzenia dodatku do funduszu religijnego. Rozumie się jednak samo przez się, że to nie uchyla sprostowania błędów rachunkowych, jeżeliby się wkraśli w wymiarze równoważnika należitości.

§. 2.

Od tego majątku, od którego nie opłaca się jeszcze równoważnika należitości, ponieważ nie skończyło się jeszcze lat dziesięć, odkąd zostaje w posiadaniu, dodatek do funduszu religijnego wymierzany będzie na podstawie osobnych wyjawów, które, o ile nie są już w odpowiedniej formie złożone, beneficjaci i stowarzyszenia do opłaty dodatku obowiązane podać mają do Władzy krajowej w terminie, który ona wyznaczy, wymieniając w nich wartość tego majątku podług stanu z dnia 1 stycznia 1881.

Do wyjawów tych stosowane będą odpowiednio przepisy rozporządzenia ministerstwa skarbu z dnia 26 lipca 1880 (Dz. u. p. Nr. 102).

Nadsyłane wyjawy Władza administracyjna krajowa porównać ma najprzód ze swemi własnymi zapiskami a według okoliczności odeśle je do starostwa ażeby je sprostowało i uczyniło wnioszek, jaka wartość ma być przyjęta.

Stanowcze sprostowanie wyjawów uskutecznia Władza administracyjna krajowa w porozumieniu z dyrekcją skarbową krajową (dyrekcją skarbową).

§. 3.

Celem wymierzenia dodatku do funduszu religijnego, zsumować należy najprzód wartość majątku ruchomego i nieruchomego, oddzielnie wyjawionego i doliczyć do niej wartość majątku fundacyj, przeznaczonych dla beneficjum lub w stowarzyszenia.

Gdy część dochodu z takiej fundacyi dostaje się dowodnie trzecim osobom, policzyć należy tylko tę część wartości majątku fundacyjnego, która stosunkowo odpowiada części dochodu, przypadającej dla beneficjum lub stowarzyszenia. Gdy wyjaw do wymierzenia równoważnika należytości nie podaje wyjaśnień co do stopnia, w jakim te trzecie osoby uczestniczą, beneficjaci i stowarzyszenia, mające płacić dodatek, obowiązane są w przeciągu czasu, który Władza krajowa wyznaczy, przedstawić osobne wykazy, w których wyszczególnić należy majątek fundacyjny i wszystkie udziały tych, którzy z fundacyi korzystają.

Z sumy tym sposobem (ustęp 1 i 2) otrzymanej, potrącić należy:

- a) kwoty nią objęte jako wartość majątku, który stanowią biblioteki, zbiory naukowe i artystyczne,
- b) długi ciężące na iściźnie majątku, któreby, jako nie pokryte majątkiem ruchomym, pominięte zostały do wymierzenia równoważnika należytości.

Następnie obliczyć należy odsetki od pozostałej sumy, przypadające według §fu 9 ustawy z dnia 7 maja 1874, stósownie do jej stopnia i wziąć je na przepis jako dodatek do funduszu religijnego.

(Suma tych odsetków stanowi dodatek do funduszu religijnego na dziesięciolecie 1881—1890 przypadający a dziesiąta część tejże, kwotę roczną na każdy rok tego okresu.)

Jeżeli strona obowiązana do płacenia dodatku do funduszu religijnego przedstawiła wykazy tutaj i w §fie 2 przepisane, już do wymierzenia dodatku do funduszu religijnego w czasie od 1 stycznia 1875 do końca 1880, i jeżeli od tego czasu nie zaszła żadna zmiana, można jedynie odwołać się do tych wykazów.

§. 4.

Jeżeli przy wymierzaniu dodatku do funduszu religijnego powstanie wątpliwość, czy ten nie uszczupla kwoty potrzebnej na przyzwoite utrzymanie duchownych, albo jeżeli strona do płacenia dodatku obowiązana utrzymuje, że jej tę kwotę uszczuplono, obliczyć należy czysty dochód osoby, do płacenia podatku obowiązanej, w pierwszym razie z urzędu, w drugim na podaną prośbę.

Dochód obliczany być ma na podstawie wyjawu, złożonego przez beneficjanta lub stowarzyszenie do płacenia dodatku obowiązane, w którym podany być ma stan przychodów i wydatków w dniu 1 stycznia 1881. Tenże złożyć należy, gdy się oblicza z urzędu, w terminie, który Władza wymierzająca wyznaczy, gdy zaś strona podaje prośbę, zwyczajnie w przeciągu 6 tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego, w przeciwnym razie utracą się prawo do uwolnienia od dodatku

lub też do zniżenia tegoż. Wyjawy korporacyj kościelnych (konwentów) winien podpisać przełożony z 2 członkami korporacji (konwentu).

§. 5.

W wykazach wzmiankowanych w §fie 4tym podać należy nietylko dochód z iścizn majątku jaki jest, lecz każdy przychód w pieniądzech lub naturze przypadający dla obowiązanych do płacenia dodatku beneficyatów i stowarzyszeń, lub — stósownie do godności kościelnej — dla pojedynczych członków stowarzyszenia i wszystkie użytki, dające się obliczyć w pieniądzech.

W szczególności wyjawić należy:

Czysty dochód z gruntów, z budynków, kapitałów, rent i praw, przynoszących korzyści, wynagrodzenia za funkcyje duchowne, płace, przychody niestałe kościelne, przychody z przedsiębiorstw przemysłowych, tudzież z fundacyj.

Nie trzeba wyjawiać w fasyi:

- a) zysku z mieszkania co do lokali, które sami beneficjaci lub stowarzyszenia zajmują,
- b) zysku z budynków, które nie mogą przynosić dochodu, lub służą do celów rolniczych lub do pomieszczenia sług nieodzownych, osoby obowiązanej do płacenia dodatku, jeżeli okoliczności te są udowodnione według przepisów, mianowicie świadectwem, wydanem przez zwierzchność gminną i potwierdzonem przez Władzę powiatową,
- c) należitości kancelaryi parafialnej,
- d) wynagrodzenia kosztów podróży i wynagrodzenia za udzielanie nauki religii,
- e) płac za msze nie fundacyjne,
- f) dochodów z funduszu żelaznego gruntowego.

§. 6.

Fasonując przychody zmienne, podawać należy sumy średnie z ostatnich 6 lat. Przychody w naturze wyjawiać należy podług cen targowych miejsca zamieszkania, albo jeżeli tam niema cen targowych, podług cen targowych najbliższego miasteczka, leżącego w obwodzie 2milowym, a jeżeli i w tym obwodzie niema miasteczka, podług obliczenia wartości przez przełożonego gminy w miejscu zamieszkania, sporządzonego a przez starostwo potwierdzonego.

Do wykazania przychodu z przedsiębiorstw przemysłowych wziąć należy średni dochód czysty z 6 lat, przyjęty przez Władze skarbowe do wymierzenia podatku od dochodu.

1/2 dochodów, które polegają tylko na uzasadnionym zwyczaju, wolno potrącić tylko kwotę nie przenoszącą 25 od sta średniego dochodu.

§. 7.

Dochód czysty z gruntów liczyć należy w kwocie 5 od sta wartości gruntu przyjętej do wymierzenia równoważnika należitości, potrącając jednak obszar zajęty budynkami.

Gdy wyniki klasyfikacyi do wymierzenia na nowo podatku gruntowego w myśl ustawy z dnia 28 marca 1880 (Dz. u. p. Nr. 34) staną się stanowczemi, beneficjatom i stowarzyszeniom do płacenia dodatku obowiązany, wolno będzie podawać nowe wyjawy przychodu z gruntów lub płodów ziemi czerpanego, w których przychody te wyluszczyć można podług oznaczeń katastralnych, służących do wymierzenia podatku gruntowego.

Terminy do podawania tych wyjawów uzupełniających, ustanowione będą w późniejszym rozporządzeniu.

§. 8.

Dochód czysty z budynków podawać należy z wyczejnie (§. 5, ustęp 3), jeżeli budynki podlegają podatkowi czynszowemu, w kwocie służącej za podstawę do wymierzenia tego podatku, jeżeli zaś podlegają podatkowi klasowemu, w kwocie wynoszącej 5 od sta wartości kapitału, przyjętej do wymierzenia równownika należitości.

§. 9.

Pomiędzy wydatkami zamieścić można:

1. Ciężące na wyjawionym przychodzie podatki stałe rządowe, równownik należitości, podatki krajowe, powiatowe i gminne.

Po stanowczem wyznaczeniu podatku gruntowego w myśl ustawy z dnia 28 marca 1880 (Dz. u. p. Nr. 32) wolno będzie obowiązany do płacenia dodatku wykazywać w wyjawach uzupełniających, w §fie 7 wzmiankowanych, także podatek gruntowy nowo wymierzony, razem z podatkami krajowemi i powiatowemi, w stosunku do niego wymierzonymi, w celu sprostowania wyniku obliczenia czystego dochodu.

2. Ciężary w pieniądzech i wartości pieniężnej z powodu obowiązku (§. 3) ciężącego na przychodzie a nie wziętego w rachubę już przy wymierzaniu dodatku do funduszu religijnego (np. przepisane utrzymywanie pomocników duchownych, gdy i o ile dla nich niema osobnego uposażenia, oznaczając kwotę tego ciężaru według zasad w rozporządzeniu niniejszem ustanowionych).

3. Wydatki asekuracyjne.

4. Arcybiskupi i biskupi podać mogą wydatki z powodu wizyt kanonicznych, beneficjaci, załatwiający sprawy dekanatu (powiatowo-wikaryackie) kwoty ryczałtowe ustanowić się mające na to drogą rozporządzenia.

5. Wydatki potrzebne na utrzymanie konsystorzów arcybiskupich i biskupich.

6. Emerytury, łaskawizny i wsparcia, jeżeli opierają się na zobowiązaniach prawnie istniejących a o ile tu chodzi o świadczenia tego rodzaju, których się podjęto po zaprowadzeniu ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 51), jeżeli Władza krajowa dała na to wyraźne pozwolenie.

7. W instytucjach i klasztorach koszta odprawiania nabożeństwa w kościele instytucyjnym lub klasztornym, chociaż tenże nie jest parafialnym.

8. Wydatki potrzebne na utrzymanie budynków istniejących i postawienie nowych, stósownie do przepisów następującego paragrafu.

§. 10.

Strącenie kwoty ryczałtowej na utrzymanie w dobrym stanie budynków parafialnych (tak zwana *sarta tecta* §. 9), dozwołonem jest tylko o tyle, o ile się to dotychczas działo.

Wyższym beneficjom, nie zaliczającym się do beneficj parafialnych, tudzież instytucjom i klasztorom wykazywanie wydatków tego rodzaju (*sarta tecta*) dozwołone jest tylko wtedy, mianowicie zaś w kwocie średniej z ostatnich lat 6, gdy chodzi o budynki, z których dochód, stósownie do §fu 5 niniejszego rozporządzenia nie ma być wyjawiany.

W razie stawiania większych budowli wolno policzyć tylko takie kwoty lub świadczenia w naturze, które w każdym z osobna roku rzeczywiście na takie cele ponoszono za poprzedniczem zezwoleniem Władzy wymierzającej.

O budowach tego rodzaju uwiadomić należy przed ich rozpoczęciem Władzę krajową, dodatek wymierzającą, w przypadkach zaś naglących Władzę administracyjną, w której okręgu budowla leży, celem uzyskania pozwolenia, w przeciwnym bowiem razie traci się prawo do zniżenia lub odpisania dodatku do funduszu religijnego w onymże roku.

Wyjmują się tylko te budowle, co do których można udowodnić, że potrzeba ich wystawienia została już uznana a suma kosztów zatwierdzona orzeczeniem innej Władzy. O przypadkach takich donieść jedynie trzeba Władzy wymierzającej w terminie przepisany w §. 27 niniejszego rozporządzenia.

Władza administracyjna krajowa a według okoliczności powiatowa, dać ma pozwolenie tylko w takim razie, jeżeli wystawienie budynku jest potrzebne do utrzymania ściązki majątku lub do racjonalnego prowadzenia gospodarstwa.

Jeżeli stało się potrzebne z winy osoby obowiązanej do płacenia dodatku, pozwolenie ma być dane tylko z zastrzeżeniem, że koszta budowy ciężyć mają głównie na wolnym przychodzie posiadacza beneficyum kościelnego, który zawinił.

W celu oznaczenia wydatku na budowę, który ma być policzony, o ile chodzi o budynki istniejące, podlegające podatkowi czynszowemu, złożyć należy Władzy krajowej dowód, w jakim stosunku kwota ryczałtowa, przy wymierzaniu tego podatku potrącona, rzeczywiście użyta została na utrzymanie budynku.

§. 11.

Wydatki z tytułu patronatu nad kościołem i nad beneficyum lub z tytułu inkorporacji, o ile tyczą się tylko potrzeb bieżących, umieszczać należy w kwocie średniej z ostatnich lat sześciu, w przeciwnym zaś razie stosować należy do nich analogicznie przepisy powyższe, tyczące się budowania (§. 10).

Podobnież podatki gminne na potrzeby nadzwyczajne wziąć należy w rachubę tylko w onymże roku, do którego się odnoszą i donieść o nich trzeba w terminie ustanowionym w §. 27 niniejszego rozporządzenia.

§. 12.

Posiadacze takich beneficyj kościelnych, w których ilość mszy fundacyjnych wynosi rocznie więcej niż 200, mają prawo policzyć jako wydatek stypendyum mszalne za ilość przewyższającą albo, jeżeliby go dochód z fundacji nie pokrywał, tenże dochód, a to nawet wtedy, gdy beneficyum ma pomocników duchownych.

§. 13.

Co do składek w naturze wolno policzyć 10% z tytułu drobnej wartości takich podatków a oprócz tego z wszystkich przychodów w naturze wolno strącić 10% na koszta ściągnięcia.

§. 14.

We wszystkich innych względach, co do których w paragrafach poprzedzających nie zostały podane osobne przepisy, za podstawę do obliczenia przychodów i wydatków osób stanu duchownego służyć mają przepisy, według których

dotychczas badane było prawo beneficyatów do osobistego uwolnienia od opłaty równoważnika należyłości.

§. 15.

Korporacyom kościelnym i stowarzyszeniom zakonnym dozwolić może Minister wyznań i oświecenia na wniosek Władzy krajowej, aby składały sumaryczny wyjaw przychodów i wydatków, pod warunkiem, aby obliczony tym sposobem czysty dochód — bez względu na wydatki w §. 18 wzmiankowane — wynosił najmniej 4% wartości majątku nieruchomego a 5% wartości majątku ruchomego podlegającego dodatkowi do funduszu religijnego.

§. 16.

Władza krajowa sprostować ma nadesłane wyjawy według swoich zapisków.

Zażalenia przeciwko sprostowaniu, o którego wyniku uwiadomić należy stronę zawsze z podaniem powodów tak wszelkiej zmiany uczynionej w cyfrach wyjawu, jak i wszelkiego uzupełnienia tegoż, załatwiane będą w toku instancyi przepisany w §. 17 ustawy z dnia 7 maja 1874.

Gdy orzeczenia, tyjące się tego, staną się prawomocnymi, zarzuty przeciw zatwierdzonej sumie czystego dochodu, które można było wprzód popierać, nie będą już brane na uwagę.

Wyjątku dozwala się tylko co do wyjawów dodatkowych, gdyby wniesione zostały w przypadkach, w §§. 7 i 9 przewidzianych, ponieważ wynik sprawdzenia tych wyjawów dodatkowych odnieść należy także do ubiegłych już lat dziesięciolecia i według okoliczności sprostować także dodatek do funduszu religijnego już wprzód wymierzony.

Jeżeli przy sprawdzaniu wyjawu nie można odrazu rozstrzygnąć zachodzącej wątpliwości, zarządzić należy dalsze dochodzenia w celu sprawdzenia wyjawionych szczegółów. Koszta tego postępowania, jeżeli się okaże, iż wyjaw był niedokładny, ponosi ten, kto go składał. Gdyby się pokazało, że zatajono majątek lub przychód, który może wpływać na wymiar dodatku do funduszu religijnego, naznaczyć należy karę ustanowioną w drugim ustępie §fu 16go ustawy z dnia 7 maja 1874.

§. 17.

Kwota potrzebna na przyzwoite utrzymanie duchownych, wyznaczona będzie osobnemi rozporządzeniami.

§. 18.

Gdy z obliczenia czystego dochodu (§§. 4—16) okaże się, iż tenże pokrywa kwotę potrzebną na przyzwoite utrzymanie nawet po strąceniu całorocznego dodatku do funduszu religijnego, wymierzyć należy dodatek od całego majątku, bez wszelkich względów na przychód. Gdy się zaś pokaże, że suma czystego dochodu przewyższa wprawdzie kwotę potrzebną na przyzwoite utrzymanie, lecz oraz, że obie te sumy różnią się od siebie tylko o część dodatku do funduszu religijnego na rok przypadającego, tę tylko część wymierzyć należy jako należytość roczną.

Nakoniec gdy się pokaże, że cały obliczony dochód czysty potrzebny jest na pokrycie przyzwoitego utrzymania duchownych, wzięcie dodatku na przepis ma być całkiem zaniechane.

§. 19.

Wykonywając obliczenie w §fie 18 przepisane doliczyć należy do kwoty potrzebnej na przyzwoite utrzymanie duchownych:

- a) dochód stowarzyszeń zakonnych, zajmujących się na mocy statutu pielęgnowaniem ubogich chorych, o ile służy dowodnie do tego celu,
- b) dochód, który stowarzyszenie zakonne obraca na potrzeby kościelne lub religijne, jeżeli te, gdyby owego stowarzyszenia nie było, należałoby pokrywać z funduszu religijnego, albo na potrzeby nauki szkolnej, jeżeli rząd uzna, że są potrzebne (§. 4 ustawy z dnia 7 maja 1874).

§. 20.

Kwoty, które z tytułów w §. 19 wzmiankowanych, wydawane są oprócz kwoty potrzebnej na przyzwoite utrzymanie, wykazywać należy w osobnych wyjawach.

W wyjawach tych, gdy zachodzi przypadek wzmiankowany pod lit. a), wolno policzyć potrzebne wydatki w gotówce na lekarzy, lekarstwa i obsługę, tudzież na kosztą pogrzebu zmarłych, jeżeli je stowarzyszenie ponosi.

W przypadku wzmiankowanym pod lit. b) wolno policzyć wydatki w kwocie najmniejszej, jaką fundusz religijny lub skarb państwa musiałby ponosić, gdyby ich nie pokrywało stowarzyszenie.

Na uposażenie urzędów pasterskich policzyć można tylko uzupełnienie kongruy, jakieby co do tej posady ciążyło na funduszu religijnym.

Jeżeli się ponosi wydatki na naukę publiczną, policzyć można sumę najmniejszą na nauczycieli, przybory naukowe, lokale i zarząd.

Atoli wydatek na lokale, tak w tym, jak i w każdym innym przypadku, który na mocy ustępów lit. a) i b) ma być wzięty na uwagę, wtedy tylko liczony być może, jeżeli chodzi o lokale najęte lub takie, które stowarzyszenie mogłoby dla korzyści wynająć, gdyby się nie trudniło temi czynnościami.

Wydatek na lokale urzędów pasterskich o tyle tylko policzyć można, o ile tenże musiałby z tytułu patronatu ciążyć na funduszu religijnym, albo gdyby beneficjat mógł policzyć go jako wydatek, gdy się oblicza czysty dochód.

We wszystkich takich przypadkach, gdy mają być policzone płace za czynności, które spełniają członkowie stowarzyszenia, policzyć można tylko tę kwotę, o którą płaca, gdyby ją dawało państwo lub fundusz religijny, przewyższa kwotę na utrzymanie, należące się członkom stowarzyszenia jako takim (a więc gdy chodzi o nauczycieli, kwota, o którą najmniejsza płaca odpowiednich posad nauczycielskich jest wyższa od kwoty na utrzymanie członka zajmującego posadę nauczycielską i gdy chodzi o urząd pasterski, różnica pomiędzy tą kwotą na utrzymanie a uzupełnieniem kongruy itd.).

§. 21.

Jeżeli z jedną z czynności, wzmiankowanych w §fie 19 lit. a) i b) połączony jest jakikolwiek dochód (np. opłaty kościelne, szkolne), tenże potrącić należy z kwoty, którą według §. 19 i 20 ma się policzyć i stowarzyszenie żądać może tylko uwolnienia reszty.

Przeto w wyjawach, które według §. 20 mają być podane, wykazać należy także dochody tego rodzaju.

§. 22.

Oprócz przepisów w §§. 18 i 19 odnosi się do wyjąwów tamże wzmiankowanych wszystko to, co jest przepisane względem wyjąwów do wymiaru kwoty na przyzwoite utrzymanie.

§. 23.

Oświadczenie wymagane w przypadku §fu 19 lit. b), czy cel nauki szkolnej o którą chodzi, uznaje rząd za potrzebny, zostawia się Ministrowi wyznań i oświecenia. Stowarzyszenie zakonne, które z tego tytułu żądać ma uwolnienia od dodatku do funduszu religijnego, podać ma prośbę o rzeczony oświadczenie za pośrednictwem Władzy krajowej. Dopóki oświadczenie to nie będzie do akt dołączone, nie można pozwolić na uwolnienie od dodatku do funduszu religijnego. Jednocześnie z wydaniem oświadczenia ustanowiona będzie kwota, która stowarzyszeniu ma być zostawiona bez obciążenia opłatą.

§. 24.

Z wyjątkiem przypadku, o którym jest mowa w paragrafie poprzedzającym, wszystkie spory o to, czy pewien dochód kościelny ma być uwolniony od dodatku do funduszu religijnego, rozstrzygane będą (§. 16) w toku instancyi przepisanych w §. 17 ustawy z dnia 7 maja 1874.

Jeżeli z podanego rekursu okaże się nieświadomość powodów wymierzenia, rekurs uważać należy za przedstawienie, stronie odwołującej się wydać należy przedewszystkiem też powody i ponownie wyznaczyć termin ustawy do wniesienia rekursu.

§. 25.

Co się tyczy zawiadywania, mianowicie zaś utrzymywania ksiąg, sposobu płacenia, pozostawiają się przepisy §§. 23—32 rozporządzenia z dnia 25 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 39) w mocy obowiązującej, z następującemi zmianami:

Obowiązany do płacenia dodatku, których siedziba znajduje się nie w stołecznem mieście kraju, może być pozwolone, aby wnosili dodatek do tego urzędu podatkowego, do którego ich siedziba należy.

Wezwać ich trzeba, aby w krótkim terminie, który Władza krajowa wyznaczy, oświadczyli, czy dodatek do funduszu religijnego płacić chcą w kasie głównej krajowej, czy też we właściwym urzędzie podatkowym.

W tym ostatnim przypadku zakomunikować trzeba owemu urzędowi podatkowemu kwoty wzięte na przepis co do tych obowiązanych do płacenia dodatku, którzy chcą płacić dodatek w tymże urzędzie.

Urzędy podatkowe utrzymywać mają księgę likwidacyjną i zapisywać wniesione dodatki w Dzienniku pomocniczym funduszu religijnego, który przysyłać będą co miesiąc do oddziału rachunkowego Władzy administracyjnej krajowej.

Oddziały rachunkowe Władzy krajowej utrzymywać mają jak dotychczas wykaz dodatków do funduszu religijnego z całego kraju a więc także i tych, które pobierają urzędy podatkowe, przeto we względzie sporządzania wykazu zaległości i zarządzania egzekucyi postępować mają według przepisów §fu 31 rozporządzenia z dnia 25 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 39).

Dopóki dodatek do funduszu religijnego nie będzie na nowo wymierzony za dziesięciolecie 1881—1890 płacić go należy tymczasowo w dotychczasowym wymiarze (§. 20 ustawy z dnia 7 maja 1874) z zastrzeżeniem późniejszego wyrównania.

§. 26.

Gdyby zaś majątek lub dochód beneficyj kościelnych i stowarzyszeń zakonnych uległ zmianie, która na mocy §fu 12 ustawy z dnia 7 maja 1874 pociąga za sobą obowiązek płacenia dodatku do funduszu religijnego lub jakiej części onegoż, jeszcze nie wziętej na przepis, strony obowiązane do płacenia dodatku zawiadomić mają o każdej takiej zmianie w przeciągu sześciu tygodni Władzę krajową do wymierzania dodatku przeznaczoną.

Do uwiadomienia tego dołączyć trzeba wyjaw nowego przyrostu majątku lub przychodu podług przepisów sporządzony, na podstawie którego wymierzona będzie dopłata.

§. 27.

Doniesienie o takich zmianach w majątku lub dochodzie, które na mocy §fu 12 ustawy z dnia 7 maja 1874 pociągają za sobą odpisanie lub zmniejszenie dodatku do funduszu religijnego, jest rzeczą interesowanych.

Toż samo tyczy się uwolnień, gdyby do nich roszczono sobie prawo na mocy ostatniego ustępu rzonego §fu 12go.

W obudwu jednak przypadkach pod utratą prawa do odpisania, uczynić należy uwiadomienie najpóźniej w przeciągu 3 miesięcy od czasu, w którym zmiana nastąpiła.

Conrad-Eybesfeld r. w.

Dunajewski r. w.

113.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 28 września 1881,

tyczące się rozpoczęcia urzędowania w Sądzie powiatowym żydaczowskim w Galicyi.

Sąd powiatowy żydaczowski, zaprowadzony w myśl rozporządzenia ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5 września 1880 (Dz. u. p. Nr. 116), rozpocząć ma urzędowanie dnia 1 stycznia 1882.

Prażák r. w.

